

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 50. Parisiensis Parlamenti attentata circa Sacramentorum
administrationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

Sæc. XVIII. „nicaret, & vicissim ab Eadem Aposto-
 A. C. 1742. „licam Benedictionem exoraret.“ Pe-
 orantem Benedictus Pontifex non
 magna animi voluptate percepit, e-
 demque reposuit, se suam hac super-
 mentem proxime literis ad ipsam Augu-
 stissimam Reginam dandis aperiturus
 Enimvero tertio post die ad Eandem
 teras misit, quibus testabatur, specta-
 rerum necessitate, & haud dubia ser-
 dioris fortunæ spe se pacis initæ con-
 lium omnino ratum habere, & præ-
 omnem exoptati successus felicitatem
 ac gloriosos hujus pacis fructus dilectis-
 simæ in Christo Filix suæ Mariæ Theresi-
 siæ apprecari; dein Eandem petiti-
 simam esse voluit, quod Ipse, cum
 communis omnium fidelium Patet, se
 ventissimis precibus Deum sit exoraturus,
 quatenus Ipsa tam abundanter
 incepta Divina Benedictione repleretur
 ut damna hucusque perpessa compulsa
 reparare valeat. Denique in patris
 affectus sui pignus Eidem Apostolice
 pariter Benedictionem impertivit.

§. L.

*Parisiensis Parlamenti attentata
 ca Sacramentorum administra-
 tionem.*

Armis in Silesia silentibus firmate
 Eccl.

Ecclesiastici belli scintillæ in Gallia a Sæc. XVIII. crius incendium excitare videbantur; A. C. 1742. quippe nec summi Pontificis moderatio, nec Ludovici XV. auctoritas, nec tot edictorum severitas quorundam Parliamentorum audaciam reprimere poterat, quominus arrogata sibi auctoritate in functiones sacras involarent, & inversa Christi Domini institutione omnes ferme potestatis Ecclesiasticæ partes usurparent. Nec id satis erat eorum ambitioni; Magistratus enim Laici, ut appellantium numerum conservarent, auferentque, eorumque pertinaciam tuerentur, contra Judicis Ecclesiastici sententiam ac iudicium (quæ res nec in veteri Ecclesiæ Historia habet exemplum, nec fors in posteris reperiet fidem) sibi arrogarunt facultatem cognoscendi ac decidendi, quibus & quando fidelibus Sacramenta sint administranda, & illis, quos Ecclesia indignos a Mensa Eucharistica repellit, verum Christi Corpus administrari præciperent: quinimo recusantes Parochos severissimis minis & pænis ad sacrilegam hanc administrationem vel compulerunt, vel alios suæ factionis Sacerdotes ad hanc profanationem conduxerunt. Tam impiæ usurpationis specimen hoc item anno dedit Andegavensis Curix Præsidialis Locumtenens. Res ita contigit:
Fæ-

Sæc. XVIII.

A. C. 1742.

Fæmina quædam nomine Leporiele et
 Parochia Preigniana in Diœcesi Nane-
 tenfi tempore Paschali agebat, perico-
 lola ægrotatione in corpore decumbent
 graviori autem in animo; quippe pe-
 lam Ecclesiæ legi refractaria appellatæ
 ni suæ pertinaciter inhærebat; quocir-
 ca Parochus dictam mulierem a Com-
 munionem Paschali pro officii ac con-
 scientiæ suæ debito repellebat. Hoc
 percepto in rabiem actus Locumbentes
 contra Parochum sententiam pronun-
 tiavit, vi cuius per modum elemosina-
 rum tres, & quinquaginta Gallicas libras
 in compensationem damni, & lucrum
 tantis solvere jubebatur. Nimirum pa-
 tens erat hujus sententiæ iniquitas,
 ut Parochus eam silentio fore-
 dam crederet: quocirca suas querelas
 ad Cleri Gallicani comitia supplex
 tulit: mox ergo Generales, ut vocantur
 Agentes ad Regiam suam Majestatem
 recurrunt, & temerariæ huic usurpa-
 tioni obicem poni efflagitant. Nec
 rum votis defuit piissimus Rex, qui die
 quinta Septembris per Regii Senatus
 decretum iniquam hanc sententiam om-
 nino nullam declaravit, & ne hic Lo-
 cumtenens per integrum Mensem sub
 officio fungeretur, inhibuit, eique in-
 junxit, ut deinceps Regiis edictis &
 mandatis, quæ circa jurisdictionem Epi-
 scopali

clesiasticam & Cleri privilegia ac jura Sæc. XVIII.
emanarunt, in omnibus exacte morem A. C. 1742.
gereret.

Sub idem tempus Parisiis circa quæ-
stionem de controversa hac Sacramen-
torum administratione vulgabatur *casus*
conscientiæ, cujus prima verba erant
hæc: *Terentius Terentiana* &c. Illius
Auctor solide propugnabat, quod Pa-
rochus vel alius Ecclesiæ Minister reus
sit Corporis & sanguinis Christi, si illis,
de quorum submissione erga Bullam
Unigenitus, certus non est, Sacramenta
administret, vel administrari permittit.
Hanc propositionem ægris oculis intue-
batur Parisiense Parlamentum; igitur,
ne usurpatæ suæ jurisdictioni quicquam
decederet, mox die octava Augusti e-
dictum condidit, quo hunc libellum pu-
blice flammis tradi jussit, eoquod in eo
contineretur propositio hæc tendens ad
inducendum schisma, quod *Minister Ec-*
clesiæ habendus sit pro prævaricatore, &
tanquam reus Corporis ac sanguinis Do-
mini nostri Jesu Christi, si consentiat, ut
fideles participent de sacra Mensa, nisi
præberet clarum & planum testimonium
de pura ac simplici submissione erga Con-
stitutionem UNIGENITUS. Hæc Par-
lamenti censura veros Catholicos haud
parum turbabat; eorum tamen animos
brevi

Sæc. XVIII.
A. C. 1742

brevi erexerat Ludovicus Rex, qui per
sanctioris sui Consilii decretum die duode-
decima Septembris declaravit, quod
ces sæculares omnino abstinere debuerint
operis condemnati censura, in qua
tur ipsimet voluisse resolvere casum
scientiæ, sese efferre in iudices de
tionibus necessariis ad receptionem
mentoribus, & de gradu submissionis
tæ decisionibus Ecclesiasticis in materi-
aliud concernentibus nisi doctrinam
nis. Cum ergo sua Majestas
scipius declaravit, in ejusmodi occa-
bus alienissimum a se esse, hujusmodi
terias mere spirituales respicere
auctoritati suæ subjectas, minimè
potest, ut illi, quibus a se parti-
strationis pro exercenda justitia
missa, limites a semetipsa præscriptos
cederent. Propterea sua Majestas
& præcipit, præfatam operis
tionem tanquam non emanatam,
nulliusque effectus habendam esse.

Exoptandum quidem fuisset, ut
fractarii tam salutaria, æqua & Chri-
stiana Regis sui Christianissimi imper-
docili animo executi fuissent; attamen
illis, qui ad Ecclesiæ, cui jure
vino subjecti sunt, vocem aures
obturare jam assueti sunt, nil felici-
nius est, quam quod voluntati suæ
Præ-

Principum, quibus etiam lege naturali Sæc. XVIII.
obnoxii sunt, palam resistent, A. C. 1742.

§. LI.

Pluribus Dei Famulis Cœlitum honores a Benedicto XIV. Papa asserti.

Interim Benedictus XIV. Pontifex maximus continua satorum varietate jactabatur, nunc prospero recreatus, nunc adverso exagitatus nuntio; sibi tamen semper æqualis inter animi sui solatia reponebat pastorem sollicitudinem, qua universos Christi fideles propositis Sanctorum exemplis ad imitationem, vel saltem ad morum correctionem inducere adlaborabat. Eo fine Servum Dei Camillum de Lellis, qui Congregationis Clericorum Regularium infirmis ministrantium fundator erat, comprobata jamjam ejus vitæ sanctimonia, virtutibus heroicis, patrisque miraculis solemni apotheosi Beatorum Albo inscribere decreverat. Præprimis vero Ejusdem Corpus ex tumulo in Romana Ecclesia S. Mariæ Magdalensæ sito elevari, atque in decentiorem locum collocari voluit. Igitur Ludovico Valenti Signaturæ utriusque Referendario & Fidei, ut vocant, Promotori die quinta Martii præcepit, ut unacum publico

Hist. Eccles. Tom. LXXVII. N n No-